

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 625/2024
06.06.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић, Александра Степановића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА и др., због кривичног дела разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Биљане Илић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу К 185/23 од 31.10.2023. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 154/24 од 19.03.2024. године, у седници већа одржаној дана 06.06.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Биљане Илић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу К 185/23 од 31.10.2023. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 154/24 од 19.03.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу К 185/23 од 31.10.2023. године окривљене АА и ББ оглашене су кривим због кривичног дела разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика па су осуђене на казне затвора у трајању од по 1 (једне) године, које ће се по правноснажности пресуде извршити на тај начин што ће их окривљене издржавати у просторијама у којима станују са применом електронског надзора, које не смеју напуштати осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, с тим што је одређено да ће суд, уколико окривљене једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова самовољно напусте просторије у којима станују, одредити да окривљене остатак казне издрже у заводу за извршење казне затвора.

Истом пресудом окривљене су обавезане да надокнаде трошкове кривичног поступка и наложено да ОЈТ у Крушевцу, окривљена АА исплати износ од 15.750,00 динара, а окривљена ББ износ од 31.500,00 динара, а суду на име паушала износе од по

20.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, док је оштећена ВВ ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 154/24 од 19.03.2024. године одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљених АА и ББ и првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднела бранилац окривљене АА, адвокат Биљана Илић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд утврди да је поднети захтев основан и побијане пресуде преиначи у односу на окривљену АА и донесе пресуду којом се иста ослобађа од оптужбе.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљене Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, је неоснован.

Бранилац окривљене АА, захтев за заштиту законитости подноси због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП истичући да радње за које је окривљена оглашена кривом, не садрже умишљај као битно законско обележје кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. Кривичног законика, обзиром да умишљај код извршиоца предметног кривичног дела мора да подразумева свест учиниоца да силу употребљава у намери прибављања противправне имовинске користи, док из изреке пресуде произилази да је ова намера формирана касније, када је престала употреба физичке силе.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости Врховни суд оцењује неоснованим из следећих разлога:

Из законског текста члана 206. став 1. Кривичног законика јасно произилази да је разбојништво сложено кривично дело које се састоји од кривичног дела принуде и кривичног дела крађе, тако да принуда извршена применом силе или претњом да ће се непосредно напасти на живот или тело претходи крађи и представља средство њеног извршења. За постојање овог кривичног дела неопходно је постојање умишљаја, који обухвата свест да се применом принуде одузима туђа покретна ствар, а како је намера законско обележје кривичног дела разбојништва, кривично дело може бити извршено само са директним умишљајем.

Из изреке побијане првостепене пресуде, произилази да су окривљене АА и ББ, у време и на месту описаном у изреци, у стању урачунљивости, способне да схвате значај својих дела и да управљају својим поступцима, са умишљајем, у намери одузимања туђих покретних ствари и прибављања противправне имовинске користи њиховим присвајањем, заједничким деловањем, употребом силе, тукле оштећену ВВ,

на тај начин што јој је прво пришла окривљена ББ и вукла за косу и чупала, а затим је притрчала и окривљена АА и шутнула оштећену, од чега је оштећена пала на плочник, а затим су заједно наставиле да туку и шутирају оштећену, па је окривљена ББ рекла окривљеној АА да јој узме ранац, након чега је окривљена АА узела ранац у коме се налазио новац у износу од 9.000,00 динара, па су ранац однеле са собом и из њега одузеле новац и међусобно поделиле, на који начин су применом силе одузеле ранац и новац у наведеном износу и прибавиле себи противправну имовинску корист, а биле су свесне да су њихове радње противправне и да представљају кривично дело и хтеле су његово извршење и наступање забрањене последице.

Према налажењу Врховног суда, у изреци наведене пресуде, поред субјективних обележја кривичног дела разбојништва из члана 206. става 1. Кривичног законика - умишљаја и намере да окривљене присвајањем туђих покретних ствари себи прибаве противправну имовинску корист, описана су и сва објективна обележја овог кривичног дела, а међу њима и принуда-употреба силе против оштећене, која је у конкретном случају извршена вучењем за косу, чупањем и шутирањем, при чему предузете радње јасно указују на заједничко деловање окривљених и вољу да кривично дело изврше заједнички. Дакле, у изреци пресуде јасно је описано да су окривљене радње принуде предузеле у циљу одузимања туђих покретних ствари – ранца и новца, са намером да њиховим присвајањем прибаве себи противправну имовинску корист, о чему се, одговарајући на идентичне наводе жалбе бранилаца окривљених изјаснио и Апелациони суд у Крагујевцу у образложењу пресуде Кж1 154/24 од 19.03.2024. године на страни 5, у другом пасусу, дајући довољне и јасне разлоге, које Врховни суд прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге и упућује, па не стоје наводи браниоца да је у конкретном случају код окривљене АА изостао умишљај потребан за извршење кривичног дела.

Према томе, чињенични опис наведеног кривичног дела за које је окривљена АА правноснажно оглашена кривом, садржи сва законска обележја кривичног дела разбојништва у саизвршилаштву из члана 206. става 1. у вези члана 33. Кривичног законика, како су то правилно нашли нижестепени судови, па Врховни суд, супротно наводима захтева, налази да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Бранилац окривљене АА, као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи, али не образлаже повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, односно не наводи на који начин је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити и обележја ког дела, према његовом ставу, произилазе из радњи окривљене, па се Врховни суд није упуштао у разматрање захтева у овом делу.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Биљана Синановић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић